

பத்துப்பாட்டில் நிலச் சூழலும் உணவு முறையும்

இ. சுகிர்தா அ. *

அ. தமிழ்த்துறை, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்-10, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Topography and Diet in Paththupattu

I. Suhirdha a,*

^a Department of Tamil, Tamil University, Thanjavur-10, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
suhisuhirdha324@gmail.com

Received: 03-04-2024
Revised: 13-06-2024
Accepted: 27-06-2024
Published: 31-07-2024

ABSTRACT

During the Sangam period, Tamil Nadu's soil and water resources were abundant. All these contributed to the flourishing of agriculture in Tamil Nadu. Agriculture was the primary industry during the Sangam period as well. Tamil cuisine is excellent. The hospitality of Tamils is world-class. During the Sangam period, food was medicine. This article examines the path to human development and good life by adapting the food Tamils eat to suit the soil and climate through the Sanga literary book Paththupattu.

Keywords: Hunting Society, Land and Food, Millet Food, Rice Food, Maruda Land and Tillage, Mullai Land Food and Barter

முன்னுரை

1950- 1960 ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னரே வேளாண் அறிவியலும், அதனைச் சார்ந்த மற்றைய தொழில் நுட்பங்களும் பெரிதும் வளர்ச்சி அடைந்தன. 1950ஆம் ஆண்டுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் வேளாண் தொழிலில் ஈடுபட்டோர் “செய் நேர்த்தி” என்ற பெயரில் செய்தவற்றைச் சங்கப் பாடல்கள் ‘ஆகுவினை’ எனக் குறிப்பிடுகின்றன. ஏனைய தொழில் நுட்பங்கள் போன்றே பயிர்த்தொழிலும் நிலம், நீர், தட்பவெப்பம், பருவநிலைச் சூழலுக்கு ஏற்ப சிறந்து விளங்கியது. வளமான மண், சீரான தட்பவெப்பம், பொய்யா மாரி, வற்றாக் காவிரி, தென் பெண்ணை, பாலாறு, வையை, பொருளை போன்ற ஆறுகள் தந்த நீர்வளம் ஆகியவை தமிழ்நாட்டைச் சிறந்த வேளாண் நிலப்பகுதியாக்கின.

வேட்டைச் சமூகம்

எயினர்கள் உடும்பு, முயல், பன்றி, முள்ளம் பன்றி, மான், புலி, யானை போன்ற விலங்குகளை வேட்டையாடும் வேட்டைச் சமூகத்தவரான எயினர்கள் வறுமையிலும் செம்மையாக வாழ்ந்தனர் என்பதனை சங்க இலக்கியங்கள் நமக்குக் கூறுகின்றது.

நெடிய மலையிடத்துக் குகையில் முள்ளம் பன்றி பதுங்கிக் கிடந்தது. அதனையறிந்த வேட்டுவன் அதனை வேட்டையாடுவதற்காக அங்குச் சென்றான். கானவனது வருகையை உணர்ந்துகொண்ட அவ்விலங்கு அவனிடமிருந்து தன்னைக் காத்துக்கொள்வதற்கான தற்காப்பு முயற்சியில் ஈடுபட்டது. கூர்மையான ஊசி போன்ற தன் மயிராகிய முள்ளை உடைய உடலைச் சிலிர்த்து உதறி ஏவியது. அம்முட்கள் கானவன் உடலில் தைத்துப் பெரும்புண்ணை உண்டாக்கின.

புண்பட்ட வேட்டுவன் வலிதாங்கமாட்டாமல் அழுது கூச்சலிட்டான். அக்கூச்சல் கானகமெங்கும் எதிரொலித்தது.

“சேயளைப் பள்ளியெஃகுறு முள்ளின்

எய்தெற விழுக்கிய கானவரமுகை” (மலைபடுகடாம்: 300-1)

என்று, முள்ளம்பன்றியை வேட்டையாடப் புகுந்த கானவன் பட்டபாட்டை மலைபடுகடாம் கூறுகிறது.

வேட்டுவர் புலி வேட்டைக்குச் சென்றனர். வேட்டையின்போது சினமுற்ற புலியானது வேட்டுவன் மீது பாய்ந்து மார்பைக் கிழித்துப் புண்ணாக்கியது. அக்கொடிய புண்ணை ஆற்றுவதற்காகவும் புண்ணின் வலி தெரியாமல் இருப்பதற்காகவும் எயிற்றியர் இனிய பாடல்களைப் பாடினர். அப்பாடல் காடெல்லாம் எதிரொலித்தது.

“கொடுவரி பாய்ந்தெனக் கொழுநர் மார்பில்

நெடுவசி விழுப்புண் தணிமார் காப்பென

அறல் வாழ் கூந்தல்கொடியச்சியர் பாடல்” (மலைபடுகடாம் - 277-99)

என்று மலைபடுகடாம் கூறுகிறது.

நிலமும் உணவும்

குறிஞ்சி, முல்லை நிலங்களில் வாழ்ந்த மக்கள் தம் உணவுத் தேவைக்காக வேட்டையாடுதலோடு வரகு, தினை முதலிய பயிர்களையும் விளைவித்தனர். அதனுடன் தேன் எடுத்தல், கிழங்கு அகழ்தல் முதலிய வேலைகளையும் செய்தனர். கானவர் தம் குடியிருப்புக்குப் பக்கத்தில் காட்டைச் சுட்டுத் திருத்திய நிலத்தில் தினை விதைத்தனர். தினை விளைவிக்கும் வேலையைப் பெண்களே செய்தனர். நிலத்தைக் கிளறி விதைத்தல், களை பறித்தல், கிளி கடிதல், கதிர் அறுத்தல், தினை குற்றுதல் முதலிய வேலைகளைப் பெண்களே செய்தனர்.

தினை உணவு

தினை (Foxtail Millet) ஒரு தானிய வகை. இதை மனிதர்களும் விலங்குகளும் உணவாகப் பயன்படுத்துகின்றனர். உலகிலேயே அதிகம் உற்பத்தி செய்யப்படும் தானியங்களில் ஒன்று தினை. ஆங்கிலத்தில் இது மில்லட் எனும் தானிய வகையில் வகைப்படுத்தப்படுகிறது. தினைக் கதிர் என்பது நரி வாலைப் போலப் பச்சை நிறத்தில் இருப்பதால் இது பாக்ஸ் டைல் மில்லட் எனப்படுகின்றது. தினை மாவு அதிக சத்துக் கொண்ட உணவுகளில் ஒன்று. இதற்கு இறுடி, ஏளல், கங்கு என்ற வேறுபெயர்களும் உள்ளன. சங்க இலக்கியத்தில் ‘ஏனல்’ என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. தினையை ‘இறுடி’ என்ற பெயரால் மலைபடுகடாம் குறிப்பிடுகிறது.

பாணர்கள், கோவலர்களின் குடியிருப்பை அடைந்தால் அங்கு இடைச்சியரால் ஆக்கப்பெற்ற தினைச்சோற்றைப் பாலுடன் கலந்து பெறலாம் என்று ஆற்றுப்படுத்தப்படுகிறது.

“பசுந்தினை மூரல் பாலொடும் பெறுகுவீர்” (பெரும்பாணாற்றுப்படை: 168)

நன்னனின் மலைப்பகுதியைச் சார்ந்த சிற்றூர்களில் உள்ள மக்கள் கூத்தர்களுக்கு, அதிகமான நெய்யில் வெந்த தசையையும் அழகிய தினையரிசிச் சோற்றையும் இன்முகத்தோடு விருந்தளிப்பர் என்று நெறிப்படுத்தப்படுகிறது.

“பருஉக்குறை பொழிந்த நெய்க்கண் வேவையொடு

குருஉக்கண் இறுடிப் பொம்மல் பெறுகுவீர்” (மலைபடுகடாம்: 168-169)

தினையரிசிச் சோறு முதன்மை உணவாக இருந்ததை இப்பாடல் வரிகள் உணர்த்துகின்றன.

வரகு உணவு

வரகு, சிறுதானிய வகைகளுள் ஒன்றாகும். “வரகுக்கு 7 அடுக்குத் தோல் உண்டு. இதைப் பறவைகள் கால்நடைகளால் உண்ண முடியாது. வறட்சி, நஞ்சை என அனைத்து வகை நிலங்களிலும் வளரும். இதன் விதை ஆயிரம் ஆண்டு வரைக்கும் முளைப்புத் திறன் கொண்டதாகும். இது போயேசி குடும்பத்தைச் சேர்ந்தது”. (அஞ்சனமழகிய பிள்ளை, பழவளம், ப.29.)

ஆற்றுப்படையில் கருவை, கவைக்கதிர், வரகு போன்ற பெயர்களால் குறிப்பிடப்படகிறது. முல்லை நிலத்தில் விளையும், வரகின் வைக்கோலைக் குடிசைகளில் வேய்ந்தும் பூளைப் பூப் போன்ற வரகு அரிசிச் சோற்றை உணவாகவும் உட்கொள்வர் என்ற செய்தியின் வழி வரகு அரிசியை அக்கால மக்கள் பெரிதும் பயன்படுத்தினர் என்பது விளங்கும்.

“கருவை வேய்ந்த கவின்குடிச் சீறார்

நெடுங்குரல் பூளைப் பூவின் அன்ன

குறுந்தாள் வரகின் குறள் அவிழ்ச் சொன்றி” (பெரும்பாணாற்றுப்படை: 191-193)

பேரியாழின் இயல்புகளைக் கூறுகையில் வரகின் கதிர் போல நீண்டு, நுண்ணிய துளைகளையுடையது என்று மலைபடுகடாம் காட்டுகிறது. வரகு நீண்டு வளரும் என்றும். அது புல் இனத்தைச் சேர்ந்த துளையுடைய தாவரம் என்றும் உணரப்படுகிறது.

“அரலை தீர உரீஇ; வரகின்

குரல் வார்ந்தன்ன நுண் துளை இரீஇ” (மலைபடுகடாம்: 24-25)

மருத நிலமும் உழவும்

நெல் வயலுக்கு அருகில் உணவுப் பொருள்களால் நிறைந்த குடியிருப்புகளை உடைய உழவர்கள் நிலத்தைப் பல முறை உழுதனர். உழவுத்தொழிலில் நன்கு பயின்ற பெரிய எருதுகளைக் குடியிருப்பின் முன்பகுதியில் நுகத்தடியில் பூட்டி உழுவதற்குச் செல்வர். பெண்யானையின் வாய்போன்று வளைந்த வாயை உடைய கலப்பையின் உடும்பு முகம் போன்ற கொழு, நிலத்தில் முழுவதும் அழுந்தும்படி வளைய உழுதனர்.

“குடிநிறை வல்சிச் செஞ்சால் உழவர்

நடைநவில் பெரும்பகடு புதவில் பூட்டிப்

பிடிவாய் அன்ன மடிவாய் நாஞ்சில்

உடுப்புமுக முழுக்கொழு மூழ்க ஊன்றித்

தொடுப்பெறிந்து உழுத” (பெரும்பாணாற்றுப்படை: 197-201)

ஒருமுறை உழுதலை ஒரு சால் உழவு எனவும், இருமுறை உழுதலை இருசால் உழவு எனவும் கூறுதல் வழக்கு. எனவே செஞ்சால் உழவர் என்றதால் நிலத்தைப் பலமுறை உழுதனர் என்பது அறியலாகிறது. உழவு சீராய் அமைய இரு எருதுகளும் ஒத்து நடக்க வேண்டும். இதனையே ‘நடை நவில் பகடு’ என்றார் புலவர்.

காவிரி புரத்தலால் நீர் வளம் மிகுந்து விளைச்சலை பெருக்கினர் என்று பொருநராற்றுப்படை வெகு அழகாகச் சித்திரிக்கிறது. களமர் (உழவர்கள்) குனிந்து நின்று அரிவாளால் நெற்கதிர்களை அறுத்தனர். அறுத்து அடுக்கிய நெல் அரிகள் மலையாய்க் குவிந்தன. அவற்றை நாள்தோறும்

கடாவிட்டுத் திரட்டிய நெல் மூடைகள் எங்கும் பரந்து கிடந்தன. இவ்வாறு செந்நெல் விளையும் ஒரு வேலி நிலத்தில் ஆயிரம் கலம் நெல்லை விளையுளாகப் பெற்றனர்.

“கூனிக் குயத்தின் வாய்நெல் அரிந்து

சூடு கோடுஆகப் பிறக்கி நாள்தொறும்

குன்றுஎனக் குவைஇய குன்றாக் குப்பை

கடுந்தெற்று மூடையின் இடங்கெடக் கிடக்கும்

சாலி நெல்லின் சிறைகொள் வேலி

ஆயிரம் விளையுட் டாகக்

காவிரி புரக்கும்” (பொருநராற்றுப்படை: 242-248)

பெரும்பாணாற்றுப்படையில் காணும் ஓர் அடி ஒருவகை நெல்லைக் குறிப்பதாக அமைந்திருக்கிறது.

“பறவைப் பெயர்படு வத்தம்” (பெரும்பாணாற்றுப்படை: 305)

(வத்தம்-நெல்) பறவையின் பெயர்கொண்ட நெல் என்பது இதன் பொருள். இங்குப் பறவை என்பது கருடனைக் குறிப்பதாம். 1950ஆம் ஆண்டுகளில் இப்பொழுது வழக்கத்தில் உள்ள ஐ.ஆர்.20, பொன்னி போன்ற ஓட்டுவகை நெல்வகைகள் அறியப்படாத காலத்தில், கருடன் சம்பா என்ற ஒருவகை நெல்லைப் பயிரிட்டனர் என்பது செவிவழிச் செய்தி. தமிழ் இலக்கியங்களில் ஆங்காங்கே நெல் வகைகளின் பெயர்கள் காணப்படுகின்றன.

முல்லை நில உணவும் பண்டமாற்று வணிகமும்

குறிஞ்சி நிலத்து எயினர் ஊர்களைப் போலவே முல்லை நிலத்து ஆயர்களின் ஊர்களும் காவற்காடு மற்றும் விடுநிலம் எனப்பட்ட மேய்ச்சல் நிலங்கள் சூழ அமைந்திருந்தன. குடிசைகள் வரிந்த கழிகளில் வேயப்பட்டிருந்தன. அவை மழை மேகங்கள் போலக் கறுத்துக் காணப்பட்டன.

தயிர் புள்ளியாகத் தெரித்த மோர்ப்பானையைப் பூவாற் செய்த சுமட்டைத் தலையிலே வைத்து, குறிஞ்சி நிலத்து ஊர்களுக்குச் சென்று இடைச்சி மோர்விறறாள். மோர் விறறதனாற் கிடைத்த நெல்லால் தன்சுற்றத்தாரையெல்லாம் உண்பித்தாள். தான் நெய்யை விற்கின்ற விலைக்குக் கட்டியாகப் பொன்னை வாங்காமல் பால் எருமைகளையும், நல்ல பசுக்களையும், எருமை நான்கினையும் நெய்க்கு ஒப்பாகச் சொல்லி வாங்கிவந்தாள்.

வாயை மடித்துச் சீழ்க்கையடிக்கும் இடையர் குடியிருப்பில் உள்ளார். நண்டின் சிறிய குஞ்சுகளைப் போன்ற செவ்விய தினையரிசியால் சமைத்த சோற்றைப் பாலுடன் கலந்து பாணர்க்கும் விருந்தினர்க்கும் கொடுத்து மகிழ்ந்தனர் என்று பெரும்பாணாற்றுப்படை கூறுகிறது.

“அளைவிலையுணவிற் கிளையுடனருத்தி

நெய்விலை கட்டிப் பசும்பொன் கொள்ளாள்

எருமைநல்லான் கருநாகு பெறுஉம்

மடிவாய்க் கோவலர் குடிவயிற் சேப்பின்

இருங்கிளை ஞெண்டின் சிறுபார்ப்பன்ன

பசுந்தினை மூரல் பாலொடும் பெறுகுவிர்” (பெரும்பாணாற்றுப்படை: 163_168)

என்பது கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார் கூற்றாகும்.

முடிவுரை

பட்டினப்பாலையும், பரிபாலும், சிறப்பிக்கும் காவிரியும், வையையும், வளம் பெருக்கும் நாடு. “நிலன்நெளி மருங்கில் நீர்நிலை பெருக்கி” நீர் வளம் கூட்டிய மன்னர்கள் ஆண்ட நாடு. “காடு கொன்று நாடாக்கி, குளந்தொட்டு வளம் பெருக்கிய” கரிகாற் பெருவளத்தான் கோலோச்சிய நாடு. எனவே இந்நாட்டின் மண்வளமும் நீர் வளமும் பெருகின. நிலத்தின் தன்மைக்கேற்பவும் நிலச் சூழலுக்கு ஏற்பும் சங்க கால மக்களின் உணவு முறையும் பண்பாடும் நிலவின என்பதனை பத்துப்பாட்டு நூல்களில் நிகழ்த்திய ஆய்வினால் அறிய முடிகிறது.

References

- அஞ்சனமழகியபிள்ளை - பழவளம், திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை, திருத்திய பதிப்பு - 1979.
- இராசமாணிக்கனார், மா - பத்துப்பாட்டு ஆராய்ச்சி சாகித்திய அகாதெமி, புதுதில்லி - 2012.
- நாகராசன், வி. (உ.ஆ) - பத்துப்பாட்டு மூலமும் உரையும் (இரண்டாம் பகுதி நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட், சென்னை, நான்காம் பதிப்பு - 2011.
- பிள்ளை, கே.கே. - தமிழக வரலாறும் மக்களும் பண்பாடும், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை - 2000.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2024. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License